

ΑΙΣΘΗΜΑΤΙΚΑ ΔΙΗΓΗΜΑΤΑ

ΤΟΥ Η. DAVINOIS

ΜΕΣΑ ΣΤ' ΑΓΙΟΚΛΗΜΑΤΑ

ΝΟΙΣΙΣ... Μπήκε ο Μάιος... Τ' αγιοκλήματα άνθισαν πάλι... Αχ γιατί ν' άνθισουν πάλι τ' αγιοκλήματα; Γιατί νά σκορπίζουν πάλι γέφυρ μου τό μεθυστικό τους μύθο; Γιατί νά ξυπνούν πάλι, μέσα στην καρδιά μου τόσος; γοητευτικές άναμνήσεις; Γιατί ν' άνθισουν πάλι, άφού ή έλλειψή μου δέν θ' άνθισουν ποτέ πάλι; Γιατί νά ξανάβδη ή 'Ανοΐξις, άφού ποτέ πάλι δέν θα γελάσω μέσα στην ψυχή μου ο Μάης; Αχ, τό θράου. Τότε τό άρωμα του αγιοκλήματος γίνεται πό βρωύ. Τότε ξυπνούν πό ζωηρά μέσα στην σάχη μου τά περασμένα... Θυμάμαι...

Ήτανε καί τότε Μάιος, σάν τώρα. Τ' αγιοκλήματα ήσαν ανθισμένα σάν τώρα. Έτσι καί τότε σκορπίζαν άρώματα μεθυστικά. Έτσι καί τότε άταράχτη κορνίζη, από φέλλα καί λουλούδια, στα παραθύρα του μικρού μας σαπιού.

Μά τότε... Τότε, ήταν εκείνη σάν μιιά νεράδι σκλαβωμένη μέσα στο σπιτάκι με τ' αγιοκλήματα... Ήτανε σάν την ίδια την 'Ανοΐξι, με την άμορφιά της την τριαντάφυλλια... Ήταν ή ίδια ή 'Αγάπη που είχε ρθει για νά κινή εντυχιμένη τή ζωή μου, καί νά μεταβάλλει σέ παλάτι καί σέ ναύ, τό φτωχό μου έξοχικό σπιτάκι...

Θυμάμαι... Ήτανε ένα θράου Μαγατάκι που ήθελε για πρώτη φορά έδω. Στα χέρια της κρατούσε τριαντάφυλλα, πολλά τριαντάφυλλα... Ένα πλήθος από μεγάλα τριαντάφυλλα... Καί μόλις πέρασε τό κατόφλι του σαπιού μου, τά τριαντάφυλλα πέσαν από τά χέρια της καί σκορπίσαν κάτω στο πάτωμα... Έτσι ή άγαπημένη μου μπηκε για πρώτη φορά στο σπίτι μου, σκορπίζοντας τριαντάφυλλα, τριαντάφυλλα κόκκινα σάν αίμα, τριαντάφυλλα φλογερά σάν τά χείλη της...

Θυμάμαι... Άνοΐξε μόνη της τά παράθυρα... Καί μπηκε μέσα τό άρωμα του αγιοκλήματος καί μās μεθύσε... Καί κατέβη θράου τό γλυκό άρωμα του αγιοκλήματος μύωσνε την έρωτική μας έκσταση. Αχ, γιατί νάρθη πάλι ο Μάης; Γιατί ν' άνθισουν πάλι τ' αγιοκλήματα; Ήτανε άμορφη πολύ... Ήταν ολόξανθη κ' είχε έπιθεωριά ούδινη... Τά μάτια της ήσαν σάν τις ηλιές, που κολούν άνάμεσα άρ' τ' άνθισμένα χορτάρια καί που καθορπίζον μέσα τους τόν οφθαλμό...

Είχε γέλιο κρυσταλλένιο, ένα γέλιο διάφανο κ' άρμονικό... Ποιός θά τόλεγε ποτέ πώς ή κοπέλλα αυτή, ή γεμάτη ζωή καί χαρά, βρισκόταν τόσο κοντά στο θάνατο;

'Αλλοίμονο... Ή αιώνα τραγωδία. Οι γονείς της την είχαν παντρήσει από πολύ μικρή, μ' ένα πολύ μεγαλύτερο της άντρα, βάρβαρο, ζηλιάρη μιά πλούσιο.

Ή δυστυχισμένη νέα ύπεφερε πολύ... Ο άντρας της την είχε κλεισμένη σάν σκλάβο κ' άρρωστο, σάν σκλάβο την είχε χρισσοτολισμένη καί φυλακισμένη σέ χρυσό κλουβί.

Κ' αυτή νοσταλγούσε πάντα, σάν τό σκλαβωμένο πουλί, την έλευθερία της. Νοσταλγούσε την άνοιξη, τόν άέρα καί τόν ζεστα...

Κ' όταν έγώ μιά μέρα της τά πρόσφερα όλ' αυτά, ήθε σ' ένένα. Ήθε στο μικρό μου σπιτάκι με τ' αγιοκλήματα, εντυχιμένη, γιατί μπόρεσε νά ξεφύγη άρ' τό χρυσό της κλουβί.

Τόλιγε τά ορώδια χέρια της γύρω στο λαμό μου, καί μου έλεγε:

της, τόν άοπαξε καί τόν γέμισε ολόλιψοντας με φιλάα... Ο 'Αντώνιος άνοΐξε για μιιά στιγμή τά μάτια του, άντίκρισε την Κλεοπάτρα, προσπάθησε νά της μιλήσει, αλλά ή φωνή του στάθηκε σάν κούπος στο λαμό του. Είχε χειροτερέψει στο μεταξύ, τό αίμα έφραζε άφθονο από την πληγή του καί δέν ύπήρχε πάλι καμιά έλπίδα νά ζήσει... Έξαφνα, ο χριστός κοσμοκράτορ τινάχτηκε μιιά-δύο φορές άρ' τόν πόνο καί ξεψύχησε στην άγκαλιά της Κλεοπάτρας!... ΣΤΟ ΠΡΟΣΕΧΕΣ. — Τό τέλος.

—Πόσο είμαι χαρούμενη!... Τώρα νοιώθω πώς ζω, τώρα μόνο... Είμαι σκλάβο της άγάτης, κ' αυτό είναι ή εντυχία μου... Αχ, άς ήταν δυνατό νά πεθάνω τώρα, τώρα που είμαι τόσο εντυχιμένη, τώρα που είνε ολόανθιστα τ' αγιοκλήματα καί ή χαρά μου ολόανθισμένη!...

Ποίν νά μαραθούν τ' αγιοκλήματα, ή χαρά μας πέθανε... Ο άντρας της, σάν λυσσασμένο θηρίο την ζήτουσε παντού. Έκείνο τό βράδυ, ή άγαπημένη μου, σάν φοβισμένο έλάφι, είχε πέσει στην άγκαλιά του.

—Αχ, μου είπε, δέν ξέρω... μιά φοβάμαι... Φοβάμαι κάποιον κακό... Θάβηλα νά μη λείψης ούτε στιγμή από κοντά μου.

Μά έγώ ήμουν ύποχρωμένος νά λείψω για δύο ώρες στην πόλι για κάποια υπόθεσι μου...

—Θάβω γοήγορα, της είπα πλάνοντάς της τρυφερά τό χέρι. Δέν έχει τίποτα νά φοβάσαι έδω. Δέν τό ξέρει κανείς πώς είσαι έδω... Αχ, γιατί ευδοκίμαζον έτσι τ' αγιοκλήματα; Γιατί ξανάβδη ο Μάης;

Θυμάμαι... Όταν μετά δύο ώρες γύρισα—αχ, άνατριχιάζω καί τώρα όποις κινή τή στιγμή—δταν γύρισα μετά δύο ώρες, ή άγάτη μου δέν έφραζε σάν πάντα νά με κλωσοοοοοο...

Τή φώναζα... Δέν μου άπάντησε... Καί καθώς προσόχρησα μέσα, την είδα περμένη γάτο, γεμάτη αίματα, πεθαμμένη.

Τού κάκου προσπαθούσα νά της δώσω ζωή με την πνοή μου, νά την άναστήσω με τά χάρια μου καί τά φιλά μου... Ήταν για πάντα άσάλευτη, για πάντα πεθαμμένη. Είχε πέσει, σιμά στο παράθυρο με τ' αγιοκλήματα... Καθώς έφευγε, φανετα, είχε τραβήξει ένα κλώνο από τ' αγιοκλήμα. Καί την είδα νά κρατά ήνα κλώνο από τ' αγιοκλήμα, ματωμένο. Ποιός θά μου τόλεγε πώς τ' αγαπημένο τ' αγιοκλήμα θά ραντίζονταν με τό αίμα της;

Τι έγινε; Δέν μπόρεσα νά μάθω ποτέ. Ήθε ο άντρας της καί τή σκότισε Έξαφνα, ένω καθότανε μόνη στο παράθυρο, περμιονόντάς με;

Ή σκοτώθηκε μόνη της, θέλοντας νά πεθάνη μέσα στην άνθισα της εντυχίας της καί της άγάτης της, όπως έλεγε:

Μά, τά λόγια που μου είπε, όταν έφαιγα; Ήταν προαίδημα ή ήθελε νά με προδούθεσι;

Καί τό ρεθόλβρο; που τό βρήκε; Τό είνε κορνίζη; Κανείς δέν μπόρεσε νά μάθη την αλήθεια...

Καί τώρα... Είνε πάλι Μάιος. Τ' αγιοκλήμα είναι πάλι ολόανθιστο. Αχ, δέ μου βαστά ή καρδιά νά τό ξεριζώσω, άφού ποτίστηκε με τό αίμα της. Αχ!... δέν μου βαστά ή καρδιά μου νά γερμισό τό σπιτάκι αυτό που είνε γεμάτο πάντα από τό άρωμα της ψυχής της... Μά γιατί έγώ νά ζω άκόμα; Γιατί νά την περμιονό πάντα, άφού δέν είναι νάρθη ποτέ!...

Γιατί νά ξανάβδη χωρίς αυτήν ο Μάης; Γιατί ν' άνθισουν πάλι τ' αγιοκλήματα; H. DAVINOIS

— Θάβω γοήγορα, της είπα πλάνοντάς της τρυφερά τό χέρι...

— Αχ!... δέν μου βαστά ή καρδιά μου νά γερμισό τό σπιτάκι αυτό που είνε γεμάτο πάντα από τό άρωμα της ψυχής της...

— Αχ!... δέν μου βαστά ή καρδιά μου νά γερμισό τό σπιτάκι αυτό που είνε γεμάτο πάντα από τό άρωμα της ψυχής της...

— Αχ!... δέν μου βαστά ή καρδιά μου νά γερμισό τό σπιτάκι αυτό που είνε γεμάτο πάντα από τό άρωμα της ψυχής της...

— Αχ!... δέν μου βαστά ή καρδιά μου νά γερμισό τό σπιτάκι αυτό που είνε γεμάτο πάντα από τό άρωμα της ψυχής της...

— Αχ!... δέν μου βαστά ή καρδιά μου νά γερμισό τό σπιτάκι αυτό που είνε γεμάτο πάντα από τό άρωμα της ψυχής της...

— Αχ!... δέν μου βαστά ή καρδιά μου νά γερμισό τό σπιτάκι αυτό που είνε γεμάτο πάντα από τό άρωμα της ψυχής της...

— Αχ!... δέν μου βαστά ή καρδιά μου νά γερμισό τό σπιτάκι αυτό που είνε γεμάτο πάντα από τό άρωμα της ψυχής της...

— Αχ!... δέν μου βαστά ή καρδιά μου νά γερμισό τό σπιτάκι αυτό που είνε γεμάτο πάντα από τό άρωμα της ψυχής της...

— Αχ!... δέν μου βαστά ή καρδιά μου νά γερμισό τό σπιτάκι αυτό που είνε γεμάτο πάντα από τό άρωμα της ψυχής της...

ΑΝΑΤΟΛΙΤΙΚΕΣ ΙΣΤΟΡΙΕΣ

Ο ΣΑΧΗΣ ΚΑΙ Ο ΠΟΙΗΤΗΣ

Γιά τόν σάχη της Περσίας Μουτζαφέρ-ελ-διν διηγούνται τό έξης ανέκδοτο:

Μιά φορά κατέβηκε στο μυαλό του νά γίνη ποιητής καί, άφού έγραψε μερικούς στίχους, τους έδωσε στον έπίσημο ποιητή της αλής με την έντολή νά του πη την γνώμη του.

Ο τελευταίος όμως θέλησε νά φανη ειλικρινής, καί τόλμησε νά διατυπώση μερικές παρατηρήσεις του επί των στίχων του ύψηλοτάτου μονάρχη.

Τότε ο σάχης θύμωσε καί φώναξε στους αδικούς του: —Αυτόν τόν γάιδαρο, νά τόν πάρετε, νά τόν βάλετε μέσα στο σταύλο καί νά τόν δέσετε κοντά στους συναδέλφους του με τά μεγάλα αυτιά...

Ή διαταγή—μπορούσε νά γίνη κ' άλλωδώς;—έξετελέσθη άμέσως, καί ο άτυχής ποιητής ύποχρωμένος νά ζήσει αρκετές μέρες πλάι στους γαϊδάρους.

Στό τέλος ο σάχης νόμισε ότι ή τιμωρία αυτή του ήταν άρκετή καί διέταξε νά ξαναφέρουν τόν φυλακισμένο έμπρός του.

Μόλις παρουσιάστηκε ο ποιητής, ο σάχης έδωλε άρ' την τσέπη του ένα άλλο οικότρο ποίημα του κ' άρχισε νά του τό διαβάξη.

Ο ποιητής τάκουσε μέχρι τέλους σιωπηλός, καί τότε, χωρίς νά πη ούτε λέξη, διενθνήθηκε πός την πόρτα.

—Ε, που πάς; τόν ρώτησε ο σάχης, με άπορία.

—Ξαναπάω στον...σταύλο, μεγαλειότατε! άπάντησε ο αδιόφθοτος ποιητής.

Ο σάχης όμως βρήκε τόσο έξυπνη την άπάντησί του, ώστε τόν έσυγχώρησε.